

פרשת מצורע

זאת תהיה תורת המצורע ביום טהרתו והובא אל הכהן (יד, ב)

איתא בתו"כ (פר' א) 'והובא אל הכהן' מלמד שטומאתו וטהרתו בכהן, אין לי אלא טומאתו וטהרתו בכהן, מנין שחיטת ציפרים והזיית דם ציפור ותגלחתו בכהן, תלמוד לומר 'תורת המצורע' בכהן.

והנה התוס' (שבועות ג, א ד"ה ועל הזקן) העירו, בהא דדחיא מ"ע דגילוח מצורע לאיסור הקפה הרי אפשר לקיים שניהם כשיגלחנו נכרי, ע"ש עוד. ובשער המלך הקשה, דמדברי חז"ל הנ"ל הרי למדנו שהגילוח הוא דוקא ע"י כהן, וא"כ אין לכאורה מקום להערת התוס'.

ובספר 'אהל דוד' הביא תירוצו של הגאון הנודע רבי משולם איגרא זצ"ל, דכיון דבאם היה לו ב' שערות מתקיימת מצות גילוח בהן, א"כ יכול הנכרי לגלחנו ולהשאיר ב' שערות עבור גילוח ע"י כהן, דבב' שערות אחרונות כבר אין איסור הקפה, כיון שהוא כבר מוקף מקודם. אלא שבספר 'אמרי משה' השיב לעומתו, דנראה דמ"מ כשיש לו שערות הכל ממצות הגילוח.

ואמנם ניתן לחזור כל זה, דאין הכי נמי דמצות גילוח הוא בכל השערות ולא דוקא בב' שערות אחרונות, אך מה שדרשו חז"ל בתו"כ שצריך גילוח ביד כהן אין הכוונה דמצוות הגילוח תיעשה דוקא ע"י כהן, אלא שטהרתו וטומאתו תלויים ביד כהן. אי לכך כיון דהטהרה היא בב' שערות אחרונות, נמצא דכל ההקפה יכולה ליעשות שפיר ע"י נכרי, והכהן יגלח רק את ב' השערות האחרונות שהן הגורמים לטהרתו. וא"כ חזר על כנו ביאורו של הר"מ איגרא לבאר הערת התוס'.

מקור: משאת המלך